

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/68/2020
Identifikačné číslo spisu: 2617010445
Dátum vydania rozhodnutia: 13.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2617010445.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. G. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona, o dovolaní obvineného F. G. podaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/106/2019 z 24. septembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. G. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Senica (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 1T/216/2017 z 21. marca 2019 tak, že obvineného F. G. (ďalej aj len „obvinený“) uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorého sa obvinený dopustil na tom skutkovom základe, že

- v období minimálne od začiatku mesiaca marec roku 2017 až do 25. mája 2017 do 23:45 hod. na presne nezistenom mieste v H. si zadovážoval od doposiaľ nezistenej osoby omamné a psychotropné látky „pervitín“ vo väčších množstvách a tento následne pri sebe nosil do mesta Z., kde ho prechovával na rôznych miestach za účelom ďalšieho distribuovania a predaja a tento postupne predával v meste Z. viacerým doposiaľ neustáleným konečným spotrebiteľom, medzi nimi aj H. A., O. M. a O. F. a za protislužbu poskytol O. Z., pričom dňa 25. mája 2017 počas osobnej prehliadky vykonanej v Z. na S. X. pred činžovým domom XXX/XX, pred vchodom od S. X. bola u F. G. zaistená injekčná striekačka s priesvitným telom a modrým piestom naplnená bielou kryštalickou látkou do objemu 3,1 ml označená ako stopa č. 1, takisto mu boli odobraté stery z ľavej a pravej ruky, ďalej pri obhliadke miesta činu dňa 26. mája 2017 v Z., na S. X. v okolí vchodu do bytového domu č. XXX/XX od S. X. boli zaistené 2 ks papierikov od cigariet zn. Davidoff bielej farby s nápisom Davidoff striebornej farby, poskladaných s

nezisteným obsahom označená ako stopa č. 8/1, 1 ks materiál bielej farby nezisteného pôvodu o objeme cca 1 cm³ označený ako stopa č. 8/2, pričom podľa záverov znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/6658 zo dňa 6. júla 2017 bolo zistené, že zatavená injekčná striekačka (stopa č. 1) obsahovala 2474 mg materiálu, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 72,7 % hmotnostných, ktoré zodpovedá 45-180 bežným jednotlivým dávkam drogy, alobalová skladačka (stopa č. 8/1A) obsahovala 84 mg materiálu, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,6 % hmotnostných, ktoré zodpovedá 2 - 6 bežným jednotlivým dávkam drogy, alobalová skladačka (stopa č. 8/1B) obsahovala 116 mg materiálu, v ktorom bola zistená prítomnosť metylsulfonylmetánu (MSM) so stopami metamfetamínu a podľa odborného vyjadrenia Národnej protidrogovej jednotky Bratislava hodnota zaisteného metamfetamínu predstavuje sumu 102,32 €, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne; podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil súd prvého stupňa obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému ochranný dohľad na dobu 18 (osemnásť) mesiacov. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným, rozhodol uznesením, sp. zn. 3To/106/2019 z 24. septembra 2019 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti vyššie označenému uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený, prostredníctvom obhajcov JUDr. Juraj Gavalec, advokát v Trnave a Mgr. Milan Trylě, PhD., advokát v Senici, dovolanie a to s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený namietal, že došlo k zásadnému porušeniu práva obvineného na obhajobu, pretože v skutku, ktorý bol predmetom obžaloby nebolo uvedené na akých viacerých osobách a akým konkrétnym spôsobom sa mal skutku dopustiť. K zmene skutkovej vety obžaloby a k doplneniu mien a priezvisko ďalších osôb, ktorým mal obvinený zadovážovať omamné látky, došlo až na návrh prokurátorky, s privolením súdu na hlavnom pojednávaní 21. mája 2018. Na takúto zmenu nebol obvinený pri skončení vyšetrovania podľa § 208 Trestného poriadku upozornený. Súd takto konať nemal a nemohol, nakoľko k náprave mohlo dôjsť iba v prípravnom konaní postupom podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku. Obrana obvineného bola pri príprave na hlavné pojednávanie zameraná z právneho hľadiska len na obžalobou vymedzené skutkové okolnosti, obvinený tak nemal reálnu možnosť navrhnúť dôkazy pri takej zmene obžaloby, ako sa stala v predmetnej veci. Obvinený v dovolaní ďalej namietal, že v uznesení o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-235/VYS-SE-2017 z 26. mája 2017 absentuje bližší popis skutočností páchania skutku (miesto, čas, spôsob, najmä cena a množstvo, a ďalšie). Z uznesenia síce vyplývajú mená osôb, ktorým mal obvinený predávať omamné látky, chýbajú však ich dátumy narodenia a trvalé adresy. Osôb s takými menami môže byť v okrese Z., alebo v H. kraji, prípadne na území SR viacero, obvinený pozná viacero osôb, vystupujúcich pod menom H. A., alebo O. M.. Došlo tak k porušeniu práva obvineného na riadnu obhajobu, keďže nemal možnosť účelne sa v lehote troch dní brániť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Ďalej obvinený namietal, že mu bolo doručené „Upovedomenie o zmene právnej kvalifikácie“ z 13. júna 2017, nakoľko došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku na obzvlášť závažný zločin, avšak skutková veta ostala nedotknutá, čím skutok nenapĺňa znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty. Obvinený voči tomuto upovedomeniu nemohol podať žiadny opravný prostriedok, čím mu bolo odopreté právo na obhajobu už v prípravnom konaní, čo spôsobilo nulnosť procesných úkonov vykonaných v prípravnom konaní. Po zmene obžaloby súd neumožnil obvinenému pripraviť sa na hlavné pojednávanie v lehote podľa ustanovenia § 247 ods. 1

Trestného poriadku a to i napriek tomu, že obhajoba vyslovila nesúhlas s vykonaním hlavného pojednávania. Z uvedeného vyplýva, že celé dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávani je nezákonné. Obvinený ďalej namietal dodatočne vydaný písomný príkaz prokurátora na sledovanie osoby, ako aj jeho vyhotovenie vyšetrovateľom PZ po vykonaní sledovania, nakoľko informáciu odôvodňujúcu vykonanie sledovania mali OČTK k dispozícii v popoludňajších hodinách 25. mája 2017, sledovanie obvineného bolo naplánované od 25. mája 2017 o 21:00 hod., ale príkaz bol vypracovaný až 26. mája 2017 (dodatočne po vykonaní sledovania). Obhajoba má za to, že neboli splnené zákonné podmienky na vydanie príkazu na sledovanie osoby podľa § 113 ods. 7 Trestného poriadku. OČTK mali dostatok času medzi popoludňajšími hodinami 25. mája 2017, kedy získali informáciu a pred plánovaným sledovaním o 21:00 hod. 25. mája 2017 na zadováženie písomného príkazu na sledovanie osoby pred začiatkom sledovania. Pre naplnenie ustanovenia § 113 ods. 7 Trestného poriadku nebola tak naplnená podmienka „písomný príkaz nemožno získať vopred“. Sledovanie osoby obvineného sa tak uskutočnilo nezákonným spôsobom, čo spôsobuje i nezákonnosť ďalších procesných úkonov - obhliadka miesta činu, osobná prehliadka obvineného, prehliadka získaných dôkazov, zadržanie obvineného a následného väzobného stíhanie obvineného. Obvinený namietal i prokurátorom udelený súhlas na osobnú prehliadku obvineného z 25. mája 2017 o 23:33 hod., pretože obvinený bol políciou spozorovaný až o 23:35 hod. Súhlas prokurátora na osobnú prehliadku nemohol byť telefonicky udelený v čase, keď nikto nemohol vedieť ani predvídať, že obvinený bude spozorovaný. Obvinený má za to, že súhlas prokurátora s nariadením osobnej prehliadky nebol a nemohol byť od prokurátora vyžiadaný 25. mája 2017 o 23:33 hod. Osobná prehliadka obvineného bola vykonaná nezákonným spôsobom, čo zakladá nezákonnosť ďalších procesných úkonov - obhliadka miesta činu, dôkazy získané pri osobnej prehliadke a pri obhliadke miesta činu, zadržanie obvineného a jeho väzobné stíhanie. Neobstojí ani odôvodnenie súdu, že rozdiel dvoch minút je irelevantný, zanedbateľný a nespôsobilý na zákonnosť príkazu, pričom zároveň odmietol vykonať dôkaz spočívajúci v zabezpečení výpisu od poskytovateľa telefonických služieb o vykonaných telefonických rozhovoroch medzi prokurátorom a vyšetrovateľom.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku porušenie zákona v ustanovenia, o ktoré sa dôvod dovolania opiera, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie odvolacieho súdu, sp. zn. 3To/106/2019 z 24. septembra 2019 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „prokurátorka“) sa k dovolaniu obvineného vyjadrila písomným podaním z 25. septembra 2020, v ktorom uviedla, že sa s dovolaním obvineného nestotožňuje, nakoľko nezistila existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku. K modifikácii obžaloby na hlavnom pojednávani 21. mája 2018 prokurátorka uviedla, že podľa jej názoru táto nie je v rozpore s Trestným poriadkom, pretože totožnosť skutku ostala zachovaná. Odkázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 10/2019 z 10. januára 2019, v rámci ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil, že by došlo k porušeniu totožnosti skutku kladeného obvinenému za vinu. V súvislosti s podstatou zachovania totožnosti skutku odkázala prokurátorka i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Tdo/50/2015. K zmene právnej kvalifikácie zo zločinu na obzvlášť závažný zločin, prokurátorka poukázala na skutočnosť, že obvinený bol o tejto zmene v súlade s postupom podľa § 206 ods. 6 Trestného poriadku upovedomený. Ku skutočnosti týkajúcej sa osobnej prehliadky obvineného z 25. mája 2017, ktorá bola podľa jeho názoru vykonaná v rozpore so zákonom, prokurátorka vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že príkaz na jej vykonanie bol vydaný vyšetrovateľom v súlade so zákonom „so súhlasom prokurátorky z 25. mája 2017 o 23:33 hod.“, z dôvodu, že vyšetrovateľ disponoval informáciou, že sa obvinený pohybuje po meste Z. a má mať pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie. Zo záznamu zo sledovania z 26. mája 2017 vyplýva, že obvinený bol spozorovaný 25. mája 2017 o 23:35 hod. a o 23:43 hod. bol vykonaný služobný zákrok za účelom obmedzenia osobnej slobody podozrivého. Časový rozdiel, medzi súhlasom prokurátorky s vykonaním osobnej prehliadky obvineného a spozorovaním obvineného je irelevantný, zanedbateľný a nespôsobilý na nezákonnosť príkazu. Ohľadom námietky obvineného týkajúcej sa príkazu na sledovanie osoby obvineného prokurátorka uviedla, že sledovanie obvineného bolo vykonané políciou bez vopred získaného príkazu prokurátora z

dôvodu, že vec nezniesla odklad a vyšetrovateľ následne požiadal prokurátorku o vydanie príkazu v súlade s ustanovením § 113 ods. 7 Trestného poriadku. Prokurátorka v tejto súvislosti odkázala i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I.ÚS 86/2014 z 5. marca 2014.

Prokurátorka navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, nakoľko v predmetnom konaní boli dodržané všetky ustanovenia Trestného poriadku a obe rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonných spôsobom.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací, z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku), pričom bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaných dovolaní však Najvyšší súd SR dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom miere je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada práva na obhajobu obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala.

Konkrétne k dovolacej argumentácii obvineného ohľadom zachovania totožnosti skutku a upovedomenia o zmene právnej kvalifikácie z 13. júna 2017, považuje Najvyšší súd SR za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že uvedenými námietkami sa zaoberal už súd prvého stupňa, odvolací súd ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 10/2019 z 10. januára 2019, v rámci ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky nezistil, že by v predmetnej veci došlo k porušeniu totožnosti skutku kladeného obvinenému za vinu, neakceptoval ani argumentáciu obvineného, že sa nemohol účinne brániť proti upovedomeniu o zmene právnej kvalifikácie.

K námietke obvineného, že nebola zachovaná totožnosť skutku, preto že „v skutku, ktorý bol predmetom obžaloby nebolo uvedené na akých viacerých osobách a akým konkrétnym spôsobom sa mal obvinený skutku dopustiť“, dovolací súd nad rámec poznamenáva, že skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozumie skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Skutok zahrnutýv tzv. „skutkovej vete“ musí vyjadrovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie. Zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodit' záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Skutková veta v rozsudku súdu prvého stupňa bola oproti obžalobe doplnená. Správnosť takéhoto postupu odobril aj odvolací súd, ktorý odkázal na rozsiahle odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 10/2019-21 z 10. januára 2019, v ktorom sa danou vecou zaoberal. Dovolací súd k tomu zdôrazňuje, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania páchatel'a alebo následku jeho protiprávnej činnosti aspoň čiastočne, pričom na ňu nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú, napríklad čas, miesto, spôsob jeho vykonania. Skutok je teda možné počas konania upravovať, a to v závislosti od vykonaných dôkazov a získaných poznatkov o relevantných skutočnostiach, nemôže sa však meniť jeho podstata daná účasťou obvineného na určitej udalosti, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Súd prvého stupňa vo výrokovej časti rozsudku reflektoval na vykonané dokazovanie a v jeho súlade spresnil skutkovú vetu z obžaloby, pričom totožnosť skutku zostala zachovaná. Dovolací súd nezistil podstatné rozdiely medzi obžalobou a rozsudkom.

S ohľadom na vyššie uvedené boli orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd, oprávnené a napokon i povinné modifikovať priebeh skutkov, prihliadnuc na vykonané dôkazy, pričom podstatným je, že totožnosť skutkov v odsudzujúcom rozsudku zostala v predmetnej veci vo vzťahu k obžalobe i k uzneseniu o vznesení obvinenia zachovaná.

Porovnaním obžaloby, uznesenia o vznesení obvinenia a napokon i rozsudku súdu možno zistiť, že úprava skutkov bola vhodná a náležitá, pretože zodpovedala dosiahnutému stupňu dokazovania.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) namietal, že v uznesení o vznesení obvinenia absentuje bližší popis skutočností páchania skutku (miesto, čas, spôsob). Obvinený mal právo proti uzneseniu o vznesení obvinenia podať sťažnosť, ktoré využil a o jeho sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením Okresnej prokuratúry Senica z 27. mája 2017 tak, že bola zamietnutá.

Námietka obvineného ohľadom nezachovania lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie, na ktorom došlo k modifikácii obžaloby, je neopodstatnená. Najvyšší súd SR po nahliadnutí do spisu zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21. mája 2019 (č. l. 409 spisu) zistil, že obvinený zobral termín hlavného pojednávania na vedomie 23. apríla 2019. Zákonná lehota piatich pracovných dní na prípravu na predmetné hlavné pojednávanie bola v súlade s ustanovením § 247 ods. 1 Trestného poriadku zachovaná. Zo zápisnice vyplýva i skutočnosť, že obvinený s vykonaním hlavného pojednávania súhlasil (č. l. 411 spisu). Následne obhajoba žiadala odročit' termín hlavného pojednávania, na čo však súd prvého stupňa nevidel žiadny dôvod. Dovolací súd považuje uvedený postup súdu prvého stupňa za

správny a v súlade so zákonom.

Riadiac sa skôr uvedeným nemohol Najvyšší súd SR konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a argumentáciu obvineného v súvislosti s dotknutým dovolacím dôvodom preto odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený oprel dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku pod rovnaké námietky, ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K daným námietkam sa Najvyšší súd SR vysporiadal v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pod dovolacie dôvody vyjadrené v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku obvinený subsumoval námietku nesplnenia zákonných podmienok na vydanie príkazu na sledovanie osoby podľa § 113 ods. 7 Trestného poriadku, ako i námietku nezákonnosti sledovania osoby obvineného, čo podľa obvineného spôsobilo nezákonnosť ostatných procesných úkonov (obhliadky miesta činu, získaných dôkazov, zadržanie obvineného a väzobného stíhania obvineného). Dovolací súd uvedené námietky obvineného posúdil z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 a nasl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd SR dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd

vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd SR preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, dovolací súd ďalej nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Vo vzťahu k námietke nespĺnenia zákonných podmienok na vydanie príkazu na sledovanie osoby obvinený namietal, že neboli splnené zákonné podmienky na vydanie príkazu na sledovanie osoby obvineného podľa § 113 ods. 7 Trestného poriadku. Najvyšší súd SR preto preskúmal postup príslušníkov Policajného zboru vedúci k sledovaniu osoby obvineného, pričom sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu o zákonnosti sledovania osoby obvineného. Zo záznamu zo sledovania osoby obvineného (č. l. 241 spisu), zo žiadosti na vydanie príkazu na sledovanie osoby obvineného (č. l. 237 spisu) a z príkazu na sledovanie osoby obvineného vydanom prokurátorkou (č. l. 239 spisu) zhodne vyplýva, že sledovanie obvineného bolo vykonané príslušníkmi Policajného zboru bez vopred získaného príkazu prokurátorky, ktorý bol následne v súlade s ustanovením § 113 ods. 7 Trestného poriadku prokurátorkou vydaný (do 24 hod.). Dovolací súd na základe okolností vyhodnotil postup príslušníkov polície, ktorí prišli k sledovaniu osoby obvineného bez vopred získaného písomného príkazu prokurátorky, ktorý následne zabezpečili, ako odôvodnený a súladný so zákonom.

K námietke nezákonnosti osobnej prehliadky obvinený namietal, že súhlas prokurátorky bol získaný telefonicky dňa 25. mája 2017 o 23:33 hod., avšak obvinený bol spozorovaný až o 23:35 hod., z čoho podľa názoru obvineného vyplýva, že súhlas prokurátorky s nariadením osobnej prehliadky nebol a nemohol byť vyžiadaný dve minúty pred tým, ako bol vôbec spozorovaný. Najvyšší súd SR preto preskúmal postup príslušníkov Policajného zboru vedúci k osobnej prehliadke obvineného, pričom sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu o zákonnosti osobnej prehliadky obvineného. Z príkazu na osobnú prehliadku (č. l. 224 spisu) a zo zápisnice o vykonaní osobnej prehliadky (č. l. 224 - 232 spisu) vyplýva, že vyšetrovateľ disponujúci informáciou o pohybe obvineného v meste Z. s tým, že má mať pri sebe veci dôležité pre trestné konanie, zaobstaral súhlas prokurátorky s vykonaním osobnej prehliadky, ktorú následne vykonal. Dovolací súd vyhodnotil postup príslušníkov polície, ktorí prišli k vykonaniu osobnej prehliadky obvineného, ako odôvodnený a súladný so zákonom (§ 102 ods. 1 Trestného poriadku) a námietku obvineného, podstatou ktorej mal byť rozdiel dvoch minút medzi získaním súhlasu prokurátorky na vykonanie osobnej prehliadky obvineného a samotným spozorovaním obvineného, považuje za irelevantnú, nakoľko boli splnené všetky zákonné podmienky na jeho uskutočnenie.

Obvinený naviazal nezákonnosť uskutočnenia sledovania osoby obvineného a nezákonnosť osobnej prehliadky aj na ďalšie procesné úkony, ktorých dôvod nezákonnosti však nešpecifikoval.

Riadiac sa vyššie uvedeným musel Najvyšší súd SR aj v tejto časti námietky obvineného odmietnuť ako zjavne nedôvodné a dospel tak ku konštatovaniu, že v predmetnej trestnej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k tomu, že nezistil naplnenie žiadneho z obvineným uplatňovaných dovolacích dôvodov, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.